



Λ.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Δισώπου, (συνέχεια). — Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ, μετὰφρασίς Σοφίας Σ. Δούκα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα. κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

— Καὶ τί ἦτο αὐτός ὁ Γιλβέρτος ; ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός καταστέλλων τὴν ἐξέψιν του.

— Ἦτο στρατιώτης . . . στρατιώτης παλαιός καὶ ἀνδρεῖος.

— Μοῦ φκίνεται ὅτι γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ ἐν ταραχῇ· γνωρίζω ὄλους τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὸν στρατόν ! . . . Αὐτὸς ὁ Γιλβέρτος δὲν ἦτο . . .

— Τυφλός, Ἐξοχώτατε.

— Καί . . .

— Καὶ εἶχε ξύλινον τὸν ἓνα πόδα . . . Ἠρωτηθρίασθη τοιουτοτρόπως εἰς τὴν πολιτορικίαν τοῦ Μάεστρεχτ.

— Καὶ ἡ Βιολέττα . . . εἶνε κόρη του ; εἶπε διακόπτων αὐτόν ὁ Λουβοᾶ καταληφθεὶς ὑπὸ φόβου.

— Πῶς ! . . . ἡ Ἐξοχότης σας γνωρίζει τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου ; . . .

— Γνωρίζω τὰ πάντα ! ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ.

Καὶ προσέθηκε καθ' ἑαυτόν :

— Νὰ ξυκαθῆν ἄρᾳ γε τίποτε αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ἀπὸ τὸν Γιλβέρτον ;

— Ποῦ ἀπέθανεν ὁ πενθερός σας ; ἠρώτησεν αὐτῆς ὁ Λουβοᾶ, καὶ πῶς ἀπέθανεν ;

— Ἀπέθανε πτωχός, μὲ ὄλας τὰς καλὰς διαθέσεις μου, Ἐξοχώτατε, διότι, σας ὀρκίζομαι, ὅτι εἶχα σκοπὸν νὰ τὸν περιποιηθῶ, κατὰ τὰ γηρατειά του, τὸν καὶ μόνον.

Ὁ Λουβοᾶ ἠσύχασεν ὀπωσοῦν, συλλογισθεὶς ὅτι ὁ Δεβῶτ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ἐπιζηνέσῃ τοιουτοτρόπως τὸν Γιλβέρτον, οὐδὲ νὰ καυχηθῆ διὰ τὰς καλὰς ὑπὲρ αὐτοῦ διαθέσεις του, ἂν ἤθελεν ὁ Γιλβέρτος ἀνακοινῶσαι πρὸς αὐτόν τὸ περιστα-

τικὸν τοῦ κιθωτίου καὶ τὰς καταδιώξεις, ἃς ὑπέστη παρὰ τοῦ Λουβοᾶ.

— Σ' ἐρώτησα ποῦ ἀπέθανεν ὁ πενθερός σου' εἰς τὸν πύργον σου βεβαίως ;

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε, εἰς τὸ μικρὸν σπιτάκι του, μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, νοσηλευόμενος ἀπὸ μόνην τὴν κόρην του, ἣτις δὲν τὸν ἀφησεν ἕως ὅτου ἔκλεισε τὰ μάτια του, διότι τὸν ἠγάπα φιλοστόργως καὶ ἦτο συγκινητικὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν πατέρα ἐκεῖνον καὶ τὴν κόρην . . .

— Τοὺς εἶδες σύ ;

— ὦ, ὄχι, Ἐξοχώτατε, ποτέ· αἱ ἀσχολίαι μου, ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθητε νὰ μοῦ ἀναθέσετε, μ' ἠνάγκαζον νὰ μένω εἰς Βαλενσιέννην καὶ ἔμεινα ἀποχωρισμένος ἀπὸ τῆς συζύγου μου ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου μου.

Ὁ Λουβοᾶ κατελήφθη καὶ πάλιν ὑπὸ ἀνησυχῶν σκέψεων. Ἦτο ἀπίστευτος ὁ καταδιωγμὸς τῆς τύχης ὡς πρὸς τὸ ἀπόκρυφον τῆς γεννήσεως τῆς Ἀντωνιέττας, τὸ ὅποῖον, ἐνῶ ἐφαίνετο ἐσθεσμένον, ἀνεζωογονεῖτο ἐξαίφνης. Ὁ Γιλβέρτος εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀποκομισθῆ εἰς τὸν τάφον του, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐν Μάεστρεχτ συμβάντος, ἐκληροδοῦται αὐτὴν εἰς νέαν κόρην ζωηράν, φιλόδοξον, φιλικῶς συνδεδεμένην μετ' ὄλων τῶν ἐχθρῶν τοῦ Λουβοᾶ. Ἦτο ἄλλο ἐν πλάσμα, τὸ ὅποῖον ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μισῆ, νὰ φοβῆται καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ ἐξοντώσῃ.

Ὁ Δεβῶτ παρετήρησε τὴν λυπηρὰν ἐκείνην ρέμβησιν τοῦ προστάτου του' ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐσθεθίασθη τὸσφ τὴν σιγὴν του, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν του ἐκράτει διὰ νὰ μὴ ταράξῃ τοὺς διαλογισμούς του.

— Ὁ Δεβῶτ αὐτὸς δὲν θὰ εἰζεύρη τίποτε ! ἐσκέφθη ὁ ὑπουργός· ἡ σύζυγός του δὲν τὸν ἀγαπᾷ.

Ἀποτόμως δὲ στρεφόμενος πρὸς αὐτόν : — Διατί ἡ σύζυγός σου σ' ἐνυμφεύθη ; εἶπε· διὰ τὰ χρήματά σου ;

— Φεῦ ! ἡ Ἐξοχότης σας λοιπὸν γνωρίζει τὰ πάντα ;

— Τὰ πάντα, σοῦ λέγω ! . . . Φέρεται ψυχρὰ μαζί σου, ὡς λέγουν ;

— Ψυχρὰ ! . . . Δὲν λέγετε καλλίτερα παγωμένη, Ἐξοχώτατε ! . . .

— Καὶ εἰς τί τὸ ἀποδίδεις αὐτό ;

— Ἀλλά, Ἐξοχώτατε . . .

— Λέγε . . . καταλαμβάνω ἐγώ.

— Ἀλλ' εἶνε τὸσφ λεπτὸν τὸ πρᾶγμα, Ἐξοχώτατε ! . . .

— Καθόλου· θὰ σὲ διευκολύνω ἐγώ.

Δὲν ἐδέχθη εἰς τὴν κατοικίαν σου ἄτομα,

τὰ ὅποια δὲν σοῦ εἶνε ἀρεστά ;

— Ἀλλά . . .

— Δὲν ἤλθον ἐσχάτως ὁ κύριος Ρυβαντέλ . . . ὁ κύριος Λαβερνῆ . . . ὁ κύριος . . .

— Βελαίρ ! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος ὁ Δεβῶτ.

— Ναί· ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Βελαίρ ;

— Ἐνας μουσικός.

— Καὶ τί ἐζήτησες αὐτὸς ὁ μουσικός εἰς τὴν οἰκίαν σου ; Ἀγαπᾷς τὸσφ πολὺ τὴν μουσικὴν ;

— Ὅχι ἐγώ.

— Ἡ σύζυγός σου λοιπὸν ; Ἐξαίρετα !

Τί ἤλθον νὰ κάμουν ὄλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι ;

— Ἦσαν περαστικοί, Ἐξοχώτατε.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἀνεμίχθης εἰς καμμίαν συνωμοσίαν μὲ αὐτούς ;

— Ἐγώ ! Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ ἔντρομος, ἐγὼ νὰ συνωμώσω ; . . . καὶ εἰς τί ; κατὰ τίνας ;

— Κατ' ἐμοῦ, παραδείγματος χάριν.

— Ἐξοχώτατε, μὲ κάμνετε ν' ἀνατριχιάζω ! . . . Ἐγὼ νὰ συνομώσω κατὰ τοῦ εὐεργέτου μου ;

— Καὶ ὅμως ἔγεινεν αὐτό.

— Θὰ μὲ κάμνετε νὰ κλαύσω, Ἐξοχώτατε. Πόθεν κινούμενος συνελάβετε περὶ ἐμοῦ τοιαύτην ἰδέαν ;

— Διότι, κύριε Δεβῶτ, ὁ κύριος Λαβερνῆ καὶ ὁ κύριος Βελαίρ εἶνε ἐχθροὶ μου θανάσιμοι.

— Πῶς, Ἐξοχώτατε ! . . . τί εἶν' αὐτὸ ποῦ μοῦ λέγετε ; . . . Ὁ Βελαίρ, ἐκεῖνος ὁ πλάνης ; . . .

— Μάλιστα.

— Καὶ παραδίδει κιθάραν εἰς τὴν σύζυγόν μου ! . . . Καὶ ἐγὼ τὸ ἀνέχομαι ! . . .

ὦ ! μὰ θὰ τὸν διώξω ἀμέσως.

— Διατί ; ἀφοῦ ἡ σύζυγός σου ἀρέ-

σκειται να ἔχη σχέσιον με αὐτὸν τὸν μουσικόν· ἢ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ οἰκογενειακὰς ἔριδας.

— "Ἐγω ἦδη ἀρκετάς!

— "Α!

— Πολλὰ φαρμάκια ἔγω καταπιῆ.

— Ἀλήθεια, κύριε Δεβώτ;

— "Ω!

Καὶ ὁ προμηθευτὴς ἐν τῇ ἀπλῇ ταύτῃ καὶ βραχεῖᾳ ἀναφωνήσει συνεκεφαλαίως περὶ τὴν ἱστορίαν τῶν θλιψέων του.

— "Ἐχεις καμμίαν ὑποψίαν; ἠρώτησεν ὁ Λουβοᾶ με ἤθος οἰκτιρμον.

— Φεῦ! κύριε...

— Κύριε Δεβώτ, πρέπει νὰ ἔχῃς βεβαιότητα.

— Καὶ πῶς νὰ κάμω; με περιπαίζουν.

— Ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι ἔξυπνος ἄνθρωπος· καταλαμβάνω τώρα τί τρέχει. Εἶσαι ζηλότυπος ἄνευ λόγου καὶ τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ σ' ἐδοῆθον ἐγώ, ἔσο βέβαιος. Διότι ἐπὶ τέλους ἐνδιαφέρομαι, ἀφοῦ οἱ φίλοι τῆς συζύγου σου εἶνε ἐχθροὶ μου.

— "Ω! Ἐξοχώτατε, ἀμέσως θὰ τὸν διώξω ἐκεῖνον τὸν Βελαίρ.

— Καὶ θὰ με δυσαρρεστήσης ὑπερβολικὰ ἐὰν τὸ πράξῃς, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ ἀυστηρῶς. Ἐνέργησε διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ὄχι δι' ἐμέ. Με ἀρκεῖ, ἀφοῦ ἔμαθα ὅτι τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφιλοξένησες τοὺς κυρίους Ρυβαντέλ καὶ Λαβερνή, οἱ κύριοι αὐτοὶ ἦσαν περαστικοὶ καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμία συνεννόησις μεταξύ σας.

— "Ω! σὺς τὸ ὀρκίζομαι!... ἔπειτα, ἦτο μαζί των καὶ ὁ ἀνάδοχός μου, ἰδοὺ, Ἐξοχώτατε, ἐρωτήσατέ τον. Εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος καὶ ἀνίκανος νὰ ψευσθῇ· ἐρωτήσατέ τον καὶ θὰ σας εἴπῃ ὅτι δὲν ἐγνώριζα οὔτε τὸν κύριον Ρυβαντέλ οὔτε τὸν κύριον Λαβερνή, ἂν καὶ ἐνυμφεύθην εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου τοῦ τελευταίου τούτου, ἱερουργοῦντος τοῦ ἀναδόχου μου.

— "Α! καὶ ἄλλη λεπτομέρεια, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ, καὶ πῶς εὐρέθης εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαβερνή;

— Ἦτον εἰς τὸν δρόμον μου, Ἐξοχώτατε, καθὼς ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν κατοικίαν μου.

— Τὴν κατοικίαν σου... ποίαν κατοικίαν σου;

— Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐγεννήθην, ἀπὸ τὸ χωρίον ὅπου ἐβαπτίσθην.

— Ἐξηγήσου καλλίτερα, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ, ὅστις τέλος διὰ τόσον ἐπιτηδείου ἐλιγμοῦ ἐπανήγαγε τὸν Δεβώτ εἰς τὸ περιφθονὸν ζήτημα τοῦ βαπτίσματος.

Ὁ Δεβώτ διηγήθη πρὸς τὸν ὑπουργὸν πῶς ὁ Ἰασπίνος διερχόμενος ἐκ τοῦ χωρίου μετὰ τινος γυναικὸς, ἐχρησίμειυσεν ὡς ἀνάδοχος εἰς τὸ παιδίον, ὅπερ ὅλοι ἀπεστρέφοντο καὶ περιεφρόνουν.

— Καλά, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοᾶ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε τόσῳ φοβερὸν πρᾶγμα, ὥστε νὰ τρομάξῃ ὁ Ἰασπίνος, ὡς πρὸ ὀλίγου! καὶ ἄλλο πρέπει νὰ τρέχῃ ἄς ἴδωμεν.

— Καὶ τί ἄνθρωπος εἶνε ὁ ἀνάδοχός σου; ἠρώτησεν.

— Ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος, Ἐξοχώτατε.

— Θὰ ἔχῃς ἰσχυροτάτην προστασίαν, χάρις εἰς αὐτόν.

— "Α! εἶπεν ὁ Δεβώτ χαίρων.

— Βέβαια· εἶνε φίλος τῆς κυρίας Μαιντενῶν.

— "Α! ἐπανελάθει ὁ Δεβώτ· ὁ ἀνάδοχός μου εἶνε φίλος τῆς κυρίας;...

— Δὲν τὸ ἐγνώριζες; εἶπεν ὁ Λουβοᾶ διακόπτων αὐτὸν διὰ νεύματος, διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ τοῦ βλέμματός.

— Δὲν εἶνε ἄξιον ἀπορίας τοῦτο, Ἐξοχώτατε, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν γνωρίζω καλὰ τὸν ἀνάδοχόν μου, διότι μόλις τὸν εἶδα πέντε ἢ ἕξ φορὰς εἰς τὴν ζωὴν μου.

— Με ὅλα αὐτὰ, ἐσκέφθη ὁ Λουβοᾶ, δὲν ἐξηγοῦνται οἱ φόβοι τοῦ Ἰασπίνου.

"Α!... τώρα τὸ ἐσυλλογίσθην!... Ἐκεῖνη ἢ γυνή, ἣτις ἦτο μαζί του ὅτε διήρχετο ἐκ τοῦ χωρίου!... Ἀββάς νὰ φέρῃ μαζί του γυναῖκα... καὶ θὰ τρέχῃ αὐτοῦ μέσῃ! Εἶπέ μου, Δεβώτ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοᾶ, μού ἔκαμες λόγον ἕως τώρα περὶ τοῦ ἀναδόχου σου, ἀλλὰ τίποτε δὲν μοῦ εἶπες περὶ τῆς ἀναδόχου σου.

— "Ω, διαφέρει, Ἐξοχώτατε· τὸν ἀνάδοχόν μου τὸν γνωρίζω ὅπως οὖν, ἀλλὰ τὴν ἀνάδοχόν μου δὲν τὴν γνωρίζω διόλου.

— Ἐν τούτοις... ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἦτο παρούσα καὶ συνώδευε τὸν κύριον Ἰασπίνον...

Ὁ Δεβώτ ὕψωσε τοὺς ὤμους εἰς ἔνδειξιν ἀγνοίας.

— Δὲν τὴν ἐπανεῖδον ἔκτοτε, Ἐξοχώτατε, ὁ δὲ ἀνάδοχός μου οὐδέποτε μοῦ ὤμιλησε περὶ αὐτῆς.

— "Α! ἐδῶ εἶνε ποῦ ἀρχίζει τὸ ὑποπτον! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοᾶ. Κανὲν μικρὸν ἀμάρτημα θὰ περιέχεται αὐτοῦ μέσῃ, καμμία παράβασις τῶν ἐντολῶν. Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἀνάδοχός σου, Δεβώτ;

— Ἐξοχώτατε, δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ. Παρήγγειλα νὰ μοῦ ἐξαγάγουν ἐν ἀντίγραφον τῆς βαπτιστηρίου μου πράξεως εἰς τὸ χωρίον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῶ, ἀλλ' οὔτε κἂν δὲν τὸ ἀνέγνωσα. Καὶ εἶνε φυσικόν· ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ὁ ἀνάδοχός μου μ' ἐστεφάνωσε, οὔτε κἂν δὲν μοῦ ἐζήτησε ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἐγνώριζε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

— Σωστόν· ἀλλὰ μήπως ἔχεις αὐτὸ τὸ ἔγγραφο;

— Τὸ ἔχω, μάλιστα, μαζί με τ' ἄλλα μου ἔγγραφα, Ἐξοχώτατε.

— Καὶ ποῦ εἶνε τὰ ἔγγραφα σου;

— Εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου, τὸ ὅποτον ἔφερα διὰ νὰ ὑποβάλω τοὺς λογαριασμοὺς εἰς τὴν Ἐξοχώτητά σας· τὸ δὲ χαρτοφυλάκιον εὐρίσκεται μέσα εἰς τὴν ἄμαξάν μου.

Εὐρίσκοντο ἐγγὺς τοῦ στρατηγείου, ὅπερ ἐφαινότο εἰς ἀπόστασιν ἑκάτον περίπου βημάτων.

— Εἶνε ἰδική σου, αὐτὴ ἢ ἄμαξά με τὰ τόσον ὠραία ἄλογα;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε· τὴν παρήγγειλα χάριν τῆς συζύγου μου· ἀλλ' αὐτὴ δὲν θέλει νὰ ἔμβῃ εἰς αὐτήν, διότι διέταξα νὰ ζωγραφισθῶσιν Ἐρωτες εἰς τὰ παραπετάσματά της.

— Ἀναντιρρήτως εἶσαι πολὺ ἀτυχῆς σύζυγος, φίλτατε, κύριε Δεβώτ, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ. Θὰ σκεφθῶμεν περὶ αὐτοῦ. Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸ χαρτοφυλάκιον.

Ὁ Δεβώτ ἔδραμεν· ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ὁ Λουβοᾶ παρετήρησε τὸν Ἰασπίνον, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀφήσει τὸν κάλαμον καὶ παρηκολούθει μακρόθεν τοὺς δύο περιπατοῦντας.

Ὁ Δεβώτ ἐπέστρεψε κομίζων τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἐνεχείρισεν εὐσεβάστως εἰς τὸν ὑπουργόν. Εἶχεν ἤδη ἀναζητήσει καὶ ἐξαγάγει τὴν βαπτιστηρίον πράξιν διὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Λουβοᾶ ἀπὸ τὸν κόπον.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε, φαίνεται ὅτι ἔχω κακὴν τύχην καὶ εἶνε προωρισμένον νὰ μείνῃ ἀνώνυμος ἡ ἀνάδοχός μου, διότι μὴ γνωρίζουσα νὰ γράφῃ ὑπέγραψε δι' ἐνὸς σταυροῦ.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ ὄνομά της πρέπει νὰ ἐγράφῃ εἰς τὴν πράξιν παρὰ τοῦ συντάξαντος αὐτὴν ἱερέως.

— Ἐξοχώτατε, τὸ ὄνομα εἶνε δυσανάγνωστον, εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναγνωσθῇ... Βαβολέν... Βαρβέν...

Ὁ Λουβοᾶ ἔλαβε τὸ ἔγγραφον καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ διαπεραστικόν του βλέμμα, τὸ βλέμμα ὅπερ ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς.

— Ν. Βαλβιέν, θεραπεινίς! ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς βροντώδους, ἣτις ἔκαμε τὸν Δεβώτ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

Καὶ κατέσχε τὸ χαρτίον τρέμων ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Καλά, καλά, ἀρησέ με, εἶπεν ἀποπέμπων τὸν Δεβώτ· σὲ ἀπαλάσσω ἀπὸ τοῦ νὰ μοῦ ὑποβάλῃς λογαριασμοὺς· ἀρησέ με· θὰ σὲ προσκαλέσω μετ' ὀλίγον, διότι ἔχω νὰ σοῦ ἀναθέσω μίαν παραγγελίαν.

Ὁ Δεβώτ ἔμεινεν ἔκθαμβος, κατὰ πληκτος καὶ ἀπεχώρει ὀπισθοδρομῶν.

— Καὶ σιωπῇ!... ἢ ἀλλέως ἐχάθης, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ συσπῶν τὰς φοβερὰς ὄψεις.

Ὁ προμηθευτὴς ἀπέδρα μετὰ φόβου.

— "Α! ἡ δεσποινίς Βαλβιέν, ἡ θεραπεινίς τῆς κυρίας Σκαρρῶν εἶνε ἡ σύντεκνος τοῦ κυρίου Ἰασπίνου! ἐπιθύρησεν ὁ Λουβοᾶ. Ἀρχίζω νὰ ἐνοῶ, διατί ὁ ἀββάς ἐφοβεῖτο... Αἶ, αἶ!... μοῦ φαίνεται ὅτι κ' ἐγὼ ἐψάρευσα σήμερον τὸ πρῶτ καὶ ἔπιασα ἕνα μεγάλο ψάρι.

"Α! ὁ κύριος Ἰασπίνος διατείνεται ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν κυρίαν Μαιντενῶν, ἐνῶ πρὸ τριακοντα ἐτῶν γνωρίζει τὴν ὑπηρέτριαν. Ἐψεύσθη, ἀρα ἐκεῖ ἔγκειται τὸ μυστικόν.

ΛΘ'

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ὁ Βωμπᾶν εἶχε δίκαιον. Οἱ ἐθελονταί, ὧν ἡ ἐξ ἀπροόπτου παρουσία εἶχεν

ἐκπλήξει τὸν γαλλικὸν στρατὸν, ἦτο ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν στρατευμάτων, ἀτινα ὁ Γουλιέλμος ἔσπευσε νὰ συλλέξη, εὐθὺς ὡς ἔμαθε τὴν κατὰ τοῦ Μόνς προσβολήν. Μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο τοὺς ἐνθερμοτέρους τῶν διαμαρτυρομένων, οἵτινες ἀποπεμφθέντες ἐκ Γαλλίας κατὰ τὸν ἐν ἔτει 1686 διωγμὸν εἶχον καταταχθῆ εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν· αὐτοὶ τὸν εἶχον βοηθήσει κατὰ τὸ πρῆγούμενον ἔτος νὰ νικήσῃ ἐν Βεϋνῇ, μαχόμενος κατὰ Ἰακώβου τοῦ Β'.

Γινώσκομεν πῶς ὁ Γουλιέλμος εἶχε λάβει παρὰ τοῦ βᾶν Γκράφτ συμβουλὰς καὶ χρήματα. Οἱ δύο φίλοι εἶχον ἀπέλθει τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς Χάγην, ὅπῃθεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἔπεμψε πρὸς πάντας τοὺς συνησπισμένους κατὰ τῆς Γαλλίας ἡγεμόνας τὴν εἰδησίην περὶ τῆς πολιορκίας καὶ ζωηρᾶς παρορμήσεως πρὸς ἐρρωμένην ἄμυναν. Ὁρίζεν ὡς τόπον συγκεντρώσεως τῶν στρατευμάτων, ἀτινα οἱ Ὀμόσπονδοὶ θὰ ἔπραπτον, τὴν Παναγιάν τοῦ Χάλ, μικρὰν πόλιν, κειμένην μεταξὺ Βρυξελλῶν καὶ Μόνς, ἀπέχουσαν δέκα λεύγας ἐκ τῆς δευτέρας πόλεως καὶ τρεῖς ἐκ τῆς πρώτης. Ἐδῶκε δὲ αὐτὸς τὸ σύνθημα τῆς συγκεντρώσεως ὀδηγήσας ἐκεῖ τετρακισχιλίους Ἀγγλους καὶ διάφορα ἄλλα στρατεύματα, ἀποσπασθέντα ἐκ τῶν φρουρῶν τῶν ἤττον εἰς κίνδυνον ἐκτεθειμένων ἐκ τῶν ἐν Φλάνδρᾳ πόλεων.

Ἀφοῦ ὁ Λουβοῦ εἶχε καταρτίσει στρατὸν ἐξ ἑκατοντακισχιλίων ἀνδρῶν εἰς δύο μῆνας ἀθορύβως, ὁ Γουλιέλμος ἐβασίλειτο ἐπὶ τῆς ἀκαταπονήτου αὐτοῦ δραστηριότητος, ὅπως συναθροίσῃ τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα χιλιάδας ἀνδρῶν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. Αὐτὴ ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ ἀναλογία μεταξὺ τοῦ ἰδικοῦ του πνεύματος καὶ τοῦ τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ.

Ἄλλ' ὅ,τι ὁ δραστήριος ἐκεῖνος καὶ ἀκούραστος καὶ φιλεῦδικος ἀνὴρ εἶχε καὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐνεργήσῃ, οἱ ἄλλοι ἡγεμόνες οὔτε κἂν ἐπεχειρήσαν νὰ ἔνεργήσωσιν. Εἶχον ἀποκοιμηθῆ μὲ τὴν ἰδέαν νὰ μὴ ἀφουνηθῶσιν εἰμὴ κατὰ τὸν μῆνα Μάιον, ὡς ὁ ἥλιος. Ἡ στιγμή τῆς ἐξεγέρσεως δὲν εἶχε φθάσει καὶ ἐπομένως ἐκοιμῶντο ἀκόμη.

Εἰς μάτην οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Γουλιέλμου ἀνέσκαπτον τὸ ἔδαφος τῶν ὁδῶν διὰ τῶν πετάλων τῶν ἵππων των, πεμπόμενοι ἀλλεπαλλήλως πρὸς τοὺς ὀκνηροὺς συμμάχους. Εἰς μάτην ἐκοιπάζεν αὐτοπροσώπως μεταβαίνων ἐκ τοῦ Χάλ μέχρι σχεδὸν τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου, διὰ ν' ἀκούσῃ κροτοῦν τὸ τηλεβόλον καὶ ἐκεῖθεν μέχρι Βρυξελλῶν, διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ἔρχονται αἱ ἐπικουρίαι, ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποῖαν φυσικῶς ὄφειλον νὰ διανύσωσιν. Ἄλλ' ἐκ Βρυξελλῶν οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐρχόμενος, ἐνῶ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Μόνς ὁ καπνὸς ἐφαίνετο πυκνότερος, τὸ πῦρ μᾶλλον εὐδιάκριτον καὶ ὁ κρότος τῆς κατακρημνίσεως μεγαλείτερος.

Καὶ ἐντοσοῦτῳ ἔπρεπε νὰ βοηθήσῃ τὸ Μόνς πάσῃ θυσίᾳ. Ὁ φρουράρχος αὐτοῦ πρίγκιψ τῆς Βέργης ἀνέμενεν ἐπικουρίαν.

Μὲ ὄλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἀποκλεισμοῦ διέφρουγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπωφελοῦμενος τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ταραχῆς τῆς προσελθούσης ἐκ τινος ἐξόδου ἀγγελιαφόρος τις ἐκ τῆς πόλεως κομίζων εἰς τὸν Γουλιέλμον εἰδήσεις φοβερὰς περὶ τῆς προόδου τῶν πολιορκητῶν.

Ὅτ' ἐμὲν ἀνηγγέλλετο αὐτῷ ἡ ἀπώλεια δοκίμου τινὸς μηχανικοῦ, φονευθέντος ἐνῶ ἐπετῆρει τὰς ἐργασίας, ὅτ' ἐμὲν ἡ καταστροφή μιᾶς συνοικίας ἢ ἀποθήκης σπουδαίας πολεμοφοδίων ἢ τροφίμων. Ὅσακις δὲ παρομοία εἰδήσεις ἀνηγγέλλετο αὐτῷ, ὁ Γουλιέλμος ἀπηλιπισμένος παρεκάλει τοὺς πολιορκουμένους νὰ ἔχωσιν ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, καὶ ἐπόθει νὰ εἶχε πτέρυγας, ὅπως, ὑπερβαίνων τὰς γραμμὰς τῶν πολιορκητῶν, ὀρμήσῃ καὶ εὐρεθῆ αἰφνιδίως ἐντὸς τῆς πόλεως, ἦν διὰ τοῦ βραχιονός του, διὰ τῆς ἀποφασιστικότητός του, διὰ τὸ μόνου τοῦ βλέμματός του θὰ ἐποίει ὥστε ν' ἀνθέξῃ δεκαπέντε ἡμέρας ἐπὶ πλέον.

Ὁ βᾶν Γκράφτ σιωπηλὸς καὶ γαλήνιος κατώκει ἀναίσθητος ὡς ἐπιπλον ἐντὸς θαλάμου τοῦ στρατηγείου, παρακειμένου τῷ θαλάμῳ τοῦ βασιλέως. Μὲ τὸ κάπνισμα, μὲ τὸ τέϊον, προπαρασκευαζόμενον παρὰ τοῦ Λαγκουπέρζ, μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλεονώρας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Βρόσμαν, γεγραμμένον διὰ χονδρῶν χαρακτῆρων γραφῆς ἐπὶ τοῦ μόνου φύλλου χάρτου τοῦ ὑπάρχοντος ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἤρκειτο κατὰ τὸ φαινόμενον νὰ διέρχεται ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἐνίστοε ὅμως συνάδευε τὸν Γουλιέλμον εἰς τὰς μέχρι τῶν προσκόπων ἐπισκέψεις του καὶ παρὰ τοῦ Λαγκουπέρζ ἐμάνθανε τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἱππέων ἢ τῶν εὐπατριδῶν, ὅσοι διεκρίνοντο μακρόθεν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου καὶ ἐφαίνοντο ἔχοντες κἄποιαν ὁμοιότητα ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημα, τὸ βᾶδισμα, ἢ τὰ ἐνδύματα μὲ τὸν Λουβοῦ.

Διότι οἱ λογισμοὶ τοῦ βᾶν Γκράφτ ἀντὶ νὰ περιστρέφονται ὡς οἱ τοῦ Γουλιέλμου εἰς τὴν ἀφίξιν τῶν στρατευμάτων, εἰς τὴν ἐπισίτισιν τοῦ Μόνς καὶ εἰς τὴν μάχην, ἐξ ἧς ἠδύνατο νὰ λυθῆ ἡ πολιορκία, συνεκτροῦντο ἀποκλειστικῶς εἰς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν: νὰ συλλάβῃ τὸν Λουβοῦ ἢ νὰ φονεύσῃ αὐτόν. Διὰ τοῦτο πᾶς ἀγγελιαφόρος ἐπιστρέφων εἰς Μόνς εἶχεν ἐντολήν παρὰ τοῦ βασιλέως νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν πρίγκιπα τῆς Βέργης: «Ἀμύνθητε καλῶς καὶ ἀναμένετε με!» παρὰ τοῦ βᾶν Γκράφτ δὲ εἶχεν ἐντολήν νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς πυροβολητὰς καὶ ἀκροβολιστὰς: «Δέκα χιλιάδας φλωρινία θὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν ἐκεῖνος, ὅστις φονεύσῃ τὸν Λουβοῦ.»

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ μόνον ἀσημαντὰ τινα ἀποσπάσματα εἶχον φθάσει εἰς Χάλ ἄνευ πολεμοφοδίων, ἄνευ σθένους. Οἱ Ὀμόσπονδοι ἡγεμόνες ἐζήτουν παρὰ τοῦ Γουλιέλμου νὰ χορηγηθῆ αὐτοῖς καιρὸς ἐξ ἐβδομάδων ὅπως ἐκστρατεύσωσιν, ἐνῶ ὁ πρίγκιψ τῆς Βέργης ἀφ' ἑτέρου διὰ παντός δυνατοῦ μέσου καθίστα γνωστὸν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ πλέον τοῦ μηνός.

Ὁ Γουλιέλμος ἐκινδύνευε νὰ παραφρονήσῃ ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀνυπομονησίας. Προσπάθησε νὰ συστήσῃ τακτικὴν συγχοινωνίαν μετὰ τῆς πολιορκουμένης πόλεως, ἀλλ' οἱ κατάσκοποι του συνελήφθησαν· καὶ ὅσοι μὲν αὐτῶν ἠρνήθησαν νὰ ὀμιλήσωσιν ἀπηγγονίσθησαν, ὅσοι δὲ ὠμολόγησαν τὴν ἐντολήν των ἡμειφθησαν ἀδρότατα. Εἰς τρόπον ὥστε, διαδοθείσης τῆς φήμης περὶ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ στρατάρχου τοῦ Λουξεμβούργου, καὶ φανερὰς οὔσης ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀγχόνης, οἱ μὲν τίμιοι κατάσκοποι, ἐγένοντο εἰς ἄκρον σπάνιοι, ἐνῶ οἱ προδῶται ἄθροοι συνέρρεον πρὸς τὸν Γουλιέλμον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐσκέφθη περὶ πάντων τῶν μέσων δι' ὧν ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ τὸ Μόνς πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν συμμάχων, καὶ ἐπέισθη ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἐτοιμάσῃ ἐν σῶμα ἀνδρῶν δεδοκιμασμένων νὰ τοποθετήσῃ αὐτοὺς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, ὅπως, ἐπωφελοῦμενον τῆς ἐξόδου, ἦν ἤθελεν ἐπιχειρήσει ἡ φρουρά, εἰσχωρήσῃ τὸ σῶμα τοῦτο εἰς τὴν πόλιν.

Ἄλλὰ πῶς ὁ στρατάρχης τοῦ Λουξεμβούργου, ὅστις ἐπετῆρει μετὰ τεσσαράκοντακισχιλίων ἀνδρῶν πᾶσαν τὴν χώραν, θὰ ἐπέτρεπε νὰ διέλθῃ σῶμα στρατοῦ βραδίον κατὰ τοῦ Μόνς; Ἰδοὺ διατί οἱ ἐθελονταὶ ἐκεῖνοι, οὓς εἶδομεν εἰς τὸ ἔλος, διαμοιρασθέντες καὶ ἀποκρυβέντες εἶχον θαρραλέως προχωρήσει μέχρι τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου, ἐκ σημείου ὅπου ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους δὲν ἐπέτρεπε νὰ τεθῶσι προφυλακαί. Τὸ δὲ φονικὸν πῦρ αὐτῶν προήρχετο καὶ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ὅπως διευκολύνωσι τὸ κίνημα τοῦ Γουλιέλμου καὶ ἐκ τῆς φιλεῦδικου παραγγελίας τοῦ βᾶν Γκράφτ.

Ὁ μὲν πρῶτος εἶχε συστήσει αὐτοῖς νὰ ἐπισύρωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ προκαλέσωσι προσβολήν, καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἐνηργεῖτο ἡ ἐκ τῆς πόλεως ἐξόδος. Ἦλπιζε τοιοῦτοτρόπως ὅτι ἡ γραμμὴ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ θὰ ἐξησθενίζετο ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὴν διπλὴν ἐκείνην προσβολήν, διὰ τοῦ κενοῦ δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ ἀπόσπασμα Ἀγγλων στρατιωτῶν εἰς Μόνς μετὰ πολεμοφοδίων καὶ ζωοτροφίων. Ὁ δὲ δευτερός, ὁ βᾶν Γκράφτ, ἠλπιζεν ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ θὰ προσέτρεχον ἀκούοντες τὸν θόρυβον τῆς μάχης καὶ ὅτι θὰ εὐρίσκετο διὰ τὸν προμηθευτὴν Βρόσμαν μία τοῦλάχιστον σφαῖρα νὰ πληξῆ αὐτόν ἐξ ὄλων ἐκεῖνων ὅσοι ἤθελον διασχίσει τὸν ἀέρα.

Ἄλλ' ὁ Γουλιέλμος καὶ ὁ βᾶν Γκράφτ ἠπατήθησαν ἐν τῇ προσδοκίᾳ των. Ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἔμελλε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρίγκιπα τῆς Βέργης ἵνα προετοιμάσῃ τὰ τῆς ἐξόδου, ἐξετέλεσεν ἀληθῶς τὸ καθήκον του καὶ ἡ ἐξόδος ἔλαβε χώραν· ἀλλὰ τῶν ἐθελοντῶν τὸ ἀπόσπασμα δὲν ἠδυνήθη νὰ συνταχθῆ ἐγκαίρως, ὅτε δὲ ἐξετέλεσε τὴν προσδιορισθείσαν κίνησιν, ἡ φρουρά εἶχεν ἤδη ἀποκρουσθῆ καὶ ὑποχωρήσει εἰς Μόνς.

Αἱ γραμμαὶ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κα-

τέστησαν ἐκ νέου πυκνὰ καὶ ἀδιαπέραστοι, ὁ δὲ Γουλιέλμος εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγης, ἔδρακε τὰς χεῖρας ἐξ ἀνυπομονησίας, εὐρισκόμενος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἄγγλων στρατιωτῶν του, ἐτοιμῶν νὰ διαρρήξωσι τὴν γραμμὴν, εὐθὺς ὡς ἤθελον ἴδει κενὸν χώρον. Τέλος μετ' ἄγονον τουφεκισμόν, τὸ ἔλος ἐκυριεύθη παρὰ τῶν Γάλλων στρατιωτῶν, οἱ δ' ἐβελονταὶ ἐγένοντο ἄφαντοι εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ἐδάφους, μὴ κατορθώσαντες κἄν νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ βᾶν Γκράφτ.

Ὅτε αἱ διεσπαρμέναι αὐτῶν ὀμάδες ἐπανῆλθον εἰς τὸν Γουλιέλμον, ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπέτεινε πρὸς αὐτοὺς τὴν παραμικρὰν ἐπίπληξιν. Ἄφησε τὸν βᾶν Γκράφτ νὰ παραπονηταὶ κατὰ τῶν ἀδεξίων, οἱ ὁποῖοι ἠστόχησαν τὸν Λουβοῦ καὶ κατὰ τοῦ κακοῦ δαίμονος, τοῦ ὑπερασπιζόντος τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον.

Τὰ ἀνακοινωθέντα αὐτῷ περὶ τῆς μάχης, περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν στρατευμάτων, περὶ τῆς δραστηριότητος τῶν στρατηγῶν, καὶ πᾶν ὅ,τι αὐτὸς αὐτοπροσώπως εἶδεν ὡς πρὸς τὰς ἐξακοντισθείσας παρὰ τοῦ Βωμπᾶν νέας βόμβας, ἡ ἀργία τῶν συμμάχων του, πάντα ταῦτα ἐπεβεβαίωσαν τὴν ιδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχε σχηματίσει, ὅτι τὸ Μόνς δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ.

Ὁ Γουλιέλμος ἐκλείσθη εἰς τὸν θάλαμον του ἐν Χάλ, πάσχων ὀδυνῶς καὶ ἀποκρῦπτων εἰς πάντας τὴν ὀδύνην του. Ὁ κόμης Ὁβερκερκ, ὁ αὐλάρχος του, εἰσηλθεν εἰς τὸν θάλαμον του, ὀδηγῶν πρὸς αὐτὸν ἄνδρα φυγόντα ἐκ Μόνς κατὰ τὴν ἔξοδον, ὅστις τραυματισθεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν προσεποιήθη τὸν νεκρόν, μετὰ τὴν μάχην δὲ ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῇ τὰς γραμμὰς τῶν προφυλακῶν διὰ νὰ κομίσῃ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας εἰδήσεις, ὅσῳ κακαὶ καὶ ἂν ἦσαν αὐταί.

Ὁ Γουλιέλμος ἐκάθητο εἰς ἔδραν χαμηλὴν, καὶ μαλακὴν πᾶσα ἡ ζωὴ τοῦ σώματός του εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τοὺς μεγάλους διαπεραστικούς ὀφθαλμούς του.

Ἀφ' οὗτου ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἶχεν ἀναπνεύσει τὸν ὑγρὸν ἀέρα τοῦ ἔλους καὶ ὀδεύσει ἐντὸς τοῦ βορβόρου μὲ τοὺς στρατιώτας του, ἠσθάνετο τοὺς πνεύμονάς του πεφοραγμένους, τὸ στόμα του καίον, ἡ δὲ βῆξ, ὑπὲρ ποτε ἀγριωτέρα, ἀνέσκαπτε τὸ στήθος του καὶ συνετάρασσε τὴν κεφαλὴν του ἐκρηγνυμένη.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν φυγάδα νὰ διηγηθῆ τὰς λεπτομερεῖς τῆς ἐξόδου, ἐπῆνεσε τὸν στρατιώτην διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ εὐφυίαν του, εἶτα ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ κυριώτερον θέμα :

— Καὶ τὸ Μόνς; ἠρώτησεν.

— Μεγαλειότατε, τὸ Μόνς διαίρεται εἰς δύο πόλεις, τὴν στρατιωτικὴν καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἡ πρώτη πλήρως ζήλου καὶ τολμηρὰ δύναται ν' ἀνθέξῃ ἐπὶ ἑξ ἀκόμῃ μῆνας, ἡ δευτέρα φοβεῖται τὰς βόμβας, ὅχι διότι φονεύουν, ἀλλὰ διότι πυρπολοῦν καὶ καταστρέφουν τὰς οἰκοδομὰς, οἱ δὲ πολῖται εἶνε ἰδιοκτῆται.

— Σωστόν, ἀπήντησεν ὁ ἡγεμὼν εἰς

τρόπον ὥστε οἱ πολῖται εἶνε χλιαρώτεροι καὶ ἀρνοῦνται νὰ ὑπηρετήσουν.

— Ἀκόμῃ χειρότερον, Μεγαλειότατε, αὐτοὶ σκέπτονται νὰ παραδοθῶν.

Ὁ Γουλιέλμος ἀνηγέρθη στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.

— Ἀπὸ τόρα! εἶπεν.

— Ὁ φρούραρχος εὐτυχῶς τοὺς ἐσωφρόνισεν ἄλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης γνωρίζει ὅτι εἰς Μόνς εἰμῆθα μόνον τέσσαρες χιλιάδες στρατιῶται, ἐνῶ οἱ πολῖται συμποσοῦνται εἰς δέκα χιλιάδας.

— Εἰς στρατιώτης ἀξίζει δέκα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους! ἀνέκραξεν ὁ Ὁβερκερκ.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος μετὰ πραότητος, ἀλλ' ὅταν ἡ φρουρὰ θὰ μάχεται κατὰ τῶν πολιτῶν δὲν θὰ δύναται νὰ μάχεται ἐνταυτῷ καὶ κατὰ τῶν Γάλλων.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ στρατιώτης.

— Πολὺ καλὰ εἶσαι γενναῖος καὶ λυπούμαι, διότι δὲν εὐρίσκεσαι πλέον εἰς Μόνς ἄλλὰ θὰ σὲ τοποθετήσω ἄλλου.

— Πλησίον σας, ἂν ἦτο δυνατόν, εἶπεν ὁ στρατιώτης, θὰ σᾶς εἶμαι χρήσιμος εἶμαι θρέμμα αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας ἐγεννήθην εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Χιλιάδας φορὰς ὠδοιπύρησα εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μόνς, καὶ εἰς ὅλους τοὺς πείριξ, δὲν ὑπάρχει δὲ λίθος, δὲν ὑπάρχει ἀγρός, δὲν ὑπάρχει τρύπα, ποῦ νὰ μὴ γνωρίζω.

— Εἰς Ἅγιον Γισλανόν! ἐψιθύρισεν ὁ Γουλιέλμος, ἐγεννήθη εἰς Ἅγιον Γισλανόν;

— Καὶ ὑπηρετοῦν ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου μου ὡς κηπουρός, ὅταν ἦσαν ἰδικαὶ μας μοναχαὶ ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκονται σήμερα αἱ Γαλλίδες μοναχαὶ καὶ ἡ παλλακίς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ὁ βασιλεὺς ἐφάνη βυθισθεὶς εἰς βαθεῖαν ρέμβην!

Ἔπειτα συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Μάξιμος καθιδύετο, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περιστάσιν ἠθελεν εὐχαρίστως διέλθει μίαν ὥραν, μετὰ τόσον ἐπιχαρίτου συντρόφου, ἀλλὰ δὲν ἐλησμονεῖ ὅτι εἶχεν ἔλθει διὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις παρὰ τῆς κ. Σερζᾶν, καὶ ὅτι ὅλη του ἡ πολιτικὴ ἔτεινεν εἰς τοῦτο, ἔχων πάντοτε ὑπ' ὄψει νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ.

Ἄλλως τε ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ σπεύσῃ νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἐφοβεῖτο ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἠθελεν ἀναγκασθῆ ἡ ὠραία μελαγχροινὴ νὰ φανῆ κρυφίνους καὶ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ, ἐνῶ διὰ τοῦ αἰνοῦ ἠλπίζε τὸ

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 231.

ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα νὰ ἔλθῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Μάξιμος ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ περιοριζόμενος μόνον εἰς τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις.

— Πράγματι ἡ ζωὴ εἶνε ὠραία, ἀνέκραξεν. Ἐπέρασα τὴν ἡμέραν μου σήμερα νὰ κουράζωμαι καὶ νὰ πηγαίνω γιὰ ξέναις ὑποθέσεις, ποῦ δὲν θὰ μοῦ τὸ χρεωστοῦν χάριν, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ ἡ τύχη ποῦ μ' ἔφερε νὰ συναντήσω τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τῶν Παρισίων καὶ νὰ δειπνήσω μαζύ της σὲ μιὰ μικρὴ φωληρά, ζεστή, ζεστή...

— Μία λέξι ἀκόμῃ καὶ ἀνοίγω τὸ παράθυρο, εἶπε γελῶσα ἡ μελαγχροινὴ. Καὶ πρῶτα, πρῶτα δὲν εἶμαι ἡ ὠραιότερα γυναῖκα τῶν Παρισίων, καὶ ἔπειτα δὲν ἦρθα ἐγὼ ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ κάνεις ἔρωτα.

— Καὶ γιὰτί λοιπόν;

— Διὰ νὰ φάγω καραβιδαὶς à la maitre.

— Μόνο καὶ μόνο γι' αὐτό;

— Σᾶς βεβαιῶ. Εἶν' ἓνας μῆνας ποῦ δὲν ἔφαγα. Ὁ τύραννός μου δὲν ταις ἀγαπᾷ καὶ ποτὲ δὲν μὲ συμβουλευεταὶ διὰ τὸ γεῦμα.

— Εὐτυχῶς ὅτι ἡ βασιλεία του λήγει.

— Ἄ ὄχι! Θέλει νὰ μὲ πάρῃ μαζύ του.

— Καὶ σεῖς θὰ τὸν ἀκολουθήσετε;

— Οὐδ' ἐγὼ ἔξεύρω. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φαντασία μου τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ποτὲ δὲν προσχεδιάζω. Θὰ φύγω ἐὰν βαρεθῶ ἐδῶ.

— Πέτε μου λοιπόν τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ σᾶς διασκεδάσω, ἀφοῦ εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ σᾶς κρατήσω.

— Ὡ σχεδὸν τίποτε. Ἐπρεπε νὰ μὲ ἀγαπᾶτε.

— Αὐτὸ εἶνε εὐκολόν.

— Ἀπ' ἐναντίας εἶνε δύσκολον νὰ μὲ ἀγαπᾶτε, ὅπως ἐγὼ ἤθελα νὰ ἀγαπηθῶ. Πιστεύω μάλιστα ὅτι γιὰ σᾶς εἶνε ὅλως διόλου ἀδύνατον.

— Μὰ πῶς θέλετε λοιπόν νὰ σᾶς ἀγαποῦν;

— Μέχρι τρέλας σᾶς τὸ λέγω καθαρά. Δὲν εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ ἔρωτα μεταβαλλόμενον. Εἶμαι ριζοσπάστης εἰς τὸν ἔρωτα, ἐνῶ ἡ καρδία σας μοῦ φαίνεται τοῦ κέντρου τῆς ἀριστερᾶς. Θέλω ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐγκλημα ἀκόμῃ νὰ διαπράξῃ, ἂν ἐγὼ τὸ ἀπαιτήσω.

— Διὰβόλε! εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐννεὸς μείνας ἐκ τοῦ ἀνελπίστου τούτου, τὸ ἐγκλημα εἶνε ἀρετὰ ριζοσπαστικόν.

— Καὶ ἡ ἰδiosisυγκρασία σας δὲν εἶνε τοιαύτη διὰ νὰ ἀρέσετε εἰς μίαν γυναῖκα, ἐπανέλαθεν ἡ κυρία Σερζᾶν μετὰ μειδιάματος. Τὸ ἔξεύρω πολὺ καλὰ καὶ δὲν σέπτομαι νὰ σᾶς ζητήσω νὰ δολοφονήσετε κανένα διὰ νὰ μοῦ ἀποδείξετε τὸν ἔρωτά σας, οὔτε κἄν τὴν ἀρκουδάν μου.

— Ἄν ἀρκείσθε μόνον νὰ τὸν ραπίσω...

— Τί ἀνάγκη αὐτῆ ἡ κακομαθημένη ἀρκουδα μοῦ εἶν' ὠφέλιμος. Δὲν λέμε τίποτε εὐθυμότερον.

— Εὐχαρίστως.

— Γιὰ σᾶς, παραδείγματος χάριν. Πῶς περνᾶτε;

— "Όπως ὅλοι οἱ νέοι τῆς ἡλικίας μου, ἂν ἔχουν καιρὸν νὰ ζοδεύουν καὶ χρήματα.

— Δηλαδή τρέχετε κατόπιν τῆς ἡδονῆς. Τὴν συναντᾶτε πολλὰς φορὰς;

— Βέβαια. Σήμερα ἐξέφυγα δὲν θὰ ἔβιβα τὴν βραδεία μου αὐτὴ γιὰ ὅλα τὰ χρήματα ποῦ ἔχει κλεισμένα ὁ θεὸς μου στὴν κάσση του.

— Μπᾶ θὰ διεσκεδάζατε καλλίτερα μὲ τὴν Βέρθα Βερριέ. Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπειρητική.

— Ἐχετε πολὺ κακὴν ιδέαν γιὰ 'μέ. Εἶμαι πολὺ πλέον αἰσθηματικὸς ἀφ' ὅ, τι φαίνομαι.

— "Α ναί, ἀνέκραξεν ἡ μελαγχροινὴ γελῶσα, ἐλησμόνησα τὸ βραχιόλι.

— Ποιὸ βραχιόλι; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος. Δὲν ἐπερίμενε τόσο ταχεῖαν προσβολὴν καὶ ἤθελε νὰ λάβῃ καιρὸν ὅπως παρασκευάσῃ τὴν ἀμυναν.

— Ἐκεῖνο ποῦ ἐφορούσατε ὅταν ἐλάβατε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ συνοδεύσετε. Μοῦ εἶχατε πεῖ τότε ὅτι εἶνε οἰκογενειακὴ ἀνάμνησις, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευσα καθόλου.

— Καὶ καλὰ ἐκάνατε, εἶχατε δίκαιον. Ἐκεῖνο τὸ βραχιόλι δὲν εἶνε οἰκογενειακόν, ἀλλὰ οὔτε μοῦ τὸ ἔδωκε καμμία γυναίκα.

— Σιγὰ - σιγὰ θὰ μοῦ πῆτε ὅτι τὸ εὐρήκατε.

— Καὶ πράγματι, τὸ εὐρήκα.

— Καὶ τὸ ἐφορέσατε εἰς τὸ χέρι σας, ἀντὶ νὰ τὸ στείλετε εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Δὲν θὰ τὸ πιστεύσω ποτὲ αὐτό.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια.

— Ὅστε κατὶ τρέχει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἀκριβῶς. Ἱστορία παραδοξωτάτη.

— Πέτε τὴν λοιπὴν.

— Φοβοῦμαι ὅτι θὰ σᾶς δυσαρεστήσῃ.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσθε, ὁ τύραννός μου μοῦ ἔχει διηγηθῆ ἕνα σωρό. Μοῦ λέγει γιὰ κυνήγια, ποῦ εἰς ἕνα τέταρτο μὲ ἀποκοιμίζει ἀριστούργημα.

— "Ας εἶνε. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι αὐτὸ τὸ βραχιόλι ἀνήκει εἰς ἕνα πρόσωπον. . . ἅ, ἀλήθεια, τὸ ἔχετε δεῖ;

— Ποιὸ;

— Τὸ βραχιόλι.

— "Οχι. Τὸ ἡγίσιον μόνον, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἐδείξατε.

— Θέλετε νὰ τὸ δῆτε;

— Εὐχαρίστως.

— Νὰ το, εἶπεν ὁ Μάξιμος θέτων τὸ βραχιόλιον ἐπὶ τῆς ὀθόνης.

Καὶ διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλὰ τὸ ἀποτελεσμα, προσέβλεπεν ἀτενῶς τὴν κυρίαν Σερζάν.

Αὐτὴ οὐδὲ συνωφρῶθη καὶ, ἀλλ' ἠρέκεσθη νὰ εἶπῃ:

— Μπᾶ, δὲν εἶνε διόλου κομψόν. Οὔτε ἡ Βέρθα Βερριέ δὲν θὰ τὸ ἤθελε.

— Ἡ Βέρθα Βερριέ τὸ γνωρίζει καὶ εἶνε τῆς γνώμης σας. Τὸ εὐρίσκει πολὺ ἀνοστον.

— Μά, σταθῆτε δά! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σερζάν. Τὸ γνωρίζω καὶ γώ. Ἦταν δὲ δικό μου μιὰ φορὰ, πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἀκό-

μα, γι' αὐτὸ καὶ ἡ κόρη αὐτὴ τὸ 'πρόκρησε. Τὸ φοροῦσα τὸ βράδυ ποῦ ἐδείπνησα μαζί της.

Τοῦ Μάξιμου ἡ φυσιογνωμία ἦτο ἀλόκοτος. Ὁμοιάζε πρὸς κυνηγόν, τὰς παγίδας τοῦ ὁποίου διέφυγε τὸ θήραμα δι' ἐνὸς μόνον πηδήματος.

— Πῶς, ἀνέκραξε προσποιούμενος ἐκπληξιν, αὐτὸ τὸ βραχιόλι ἦτο δὲ δικό σας;

— Καλέ, ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ μελαγχροινὴ. Δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ 'πῶ, διότι ποτὲ γυναῖκα ὠραία δὲν ἐφόρεσε τέτοια ἀνοστα πράγματα. Μὰ τί τὰ θέλετε, ἦτο τὸ πρῶτον δῶρον τοῦ Μολδαουῦ μου, καὶ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, συνήνεσα νὰ τὸ φορέσω δύο τρεῖς φορὰς. Ἐμμοῦμαι μάλιστα ποῦ ἔχασα ἕνα διαμαντάκι καὶ ἐπῆγα εἰς ἕνα ἀδαμαντοπώλην τῆς ὁδοῦ Βίλμινγκ δια νὰ μοῦ τὸ διορθώσῃ. Ἀμα ὅμως ἔφυγεν ὁ Μολδαυός μου, τὸ ἐξέκαμα βιαστικά, βιαστικά.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐλέγχθησαν τόσῳ φυσικῶς, ὥστε εἰς τὸν Μάξιμον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔμεινε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων της. Ἐχάρα μάλιστα ὅτι ἀκόπως ἐπέτυχε τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην καὶ ἠλπίζεν ὅτι ἡ κυρία δὲν ἤθελε διστάσει νὰ συμπληρώσῃ τὰς πληροφορίες, ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

— Μπορῶ νὰ μάθω σὲ ποῖον τὸ 'δῶκατε; ἠρώτησεν ἀμέσως.

— Ἐπεθυμοῦσα νὰ σᾶς τὸ 'πῶ, ἀλλὰ οὔτε καὶ γώ ἤξεύρω. Ἐνα πρωτὶ γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ αὐτὴν τὴν ἀντίκα τὴν ἔδωκα εἰς ἕνα ποῦ πωλεῖ τέτοια πράγματα. Τὸ ἐδέχθη καὶ τὴν ἄλλη 'μέρα μοῦ ἔφερε ἐξακόσια ἐνενήντα στρογγυλὰ φράγκα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου, εἰπέτε μοι καὶ σὺ τὴν ἰδικὴν σας.

— Τὴν ἰδικὴν μου; εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Βέβαια. Πῶς καὶ ποῦ εὐρήκατε τὸ βραχιόλι καὶ γιατί τοῦ διδετε τόσην ἀξίαν, ὥστε νὰ τὸ φέρετε πάντοτε μαζί σας, ὡς ἂν ἦτο ἐρωτικὸν δῶρον;

— Ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, ἀφοῦ μικρὸν ἐσκέφθη.

— Τί, ἂν ἐπιμένω; Μυρίζομαι τίποτε δραματικὰ ἐπεισόδια. . . καὶ δὲν ξεύρετε πῶς μ' ἀρέσουν.

— Ἔστω τὸ βραχιόλι αὐτὸ τὸ ἔχασε μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία διέπραξε κλοπὴν.

— Τί; κλοπὴν! ὦ! πολὺ κοινόν. Καὶ γώ ἐνόμιζα, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καμμίαν δολοφονίαν ἕνεκα ζηλοτυπίας, ἢ καμμίαν ἐκδίκησιν τοῦλάχιστον! ἀλλὰ κλοπὴν!

— Ναί, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε πολὺ παράδοξος.

— Καὶ πρέπει νὰ ἦνε, ἀφοῦ τόσον ἐνδιαφέρεσθε, ὥστε ἀπεφασίσατε νὰ εὐρήτε τὴν κλέπτριαν;

— Ναί, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσω.

— Λοιπὸν χάριν διασκεδάσεως ἐκτελεῖτε καὶ χρέη κλητῆρος. Τί παραξενὴν ιδέα.

— Καθένας μὲ τὰς παραξενείας του. Σεῖς ἀγαπάτε νὰ παγοδρομῆτε καὶ γώ νὰ μαντεύω τὰ αἰνίγματα.

— "Α! ξεύρετε τί ἐσκέφθηκα; ἀνέκρα-

ξεν ἡ μελαγχροινὴ γελῶσα. Ὡς ἀρχὴ θὰ ὑπεθέσατε ἐμὲ ὡς κλέπτριαν.

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι. . .

— Μὴ ὀρκίζεσθε. Τὰ μαντεύω ὅλκ. Ἡ Βέρθα Βερριέ εἶδε τὸ βραχιόλι καὶ σᾶς εἶπεν ὅτι ἦτο ἰδικόν μου, μ' ἐγνωρίσεν εἰς τὸ θεωρετόν μου, ἤλθατε σεῖς καὶ ἄμα τὸ ἐβάλατε εἰς τὸ τραπέζι ἐπάνω, ἐνομίσατε πῶς θὰ πάθω ἀπὸ συγκοπὴν τῆς καρδίας. "Α, μὰ τὴν ἀλήθεια! εἶνε πολὺ νόστιμο. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας ἤθελα φωνάζει ἕνα κλητῆρα.

Ὁ Μάξιμος διὰ χειρονομίας ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ ὅτε καὶ πάλιν ἡ κυρία Σερζάν ἐπανέλαθεν:

— "Οχι; δὲν θέλετε; Μοῦ κάμνετε μεγάλην τιμὴν νὰ πιστεύετε ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος.

"Ας εἶνε! κτυπήσατε νὰ μᾶς φέρουν τὰς καρθίδαις καὶ ἀνοιξτε ἄλλο τὸ παράθυρο. Ἐγέλασα τόσο πολὺ ποῦ θέλω νὰ 'ξεσκᾶσω ἄλλο.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ διὰ ν' ἀναλάβῃ ἐκ τῆς τοσοῦτον αἰφνιδιαίας προσβολῆς ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὠραίας μελαγχροινῆς, ἀνοιξάς τὸ παράθυρον μ' ὅλον τὸ τρομερὸν ψῆχος, καὶ ἦλθε νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ πλευρόν της λυπημένος ὅτι τὴν ὑπωπτεύθη.

Ἐκεῖνη ἦτο ἀπησχολημένη νὰ ἐξετάζῃ τὸ βραχιόλιον.

— Αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶνε, ἐπιθύριζεν. Νὰ καὶ τὸ πετράδι ποῦ ἔβαλα κατόπιν. Γυαλίζει περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ τὸ διακρίνει κανεὶς εὐκόλα.

Κ' ὅταν συλλογιζομαι ὅτι αὐτὸ τὸ ἀσχημὸ βραχιόλι παρ' ὀλίγον νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὸ κκουργιοδικεῖον, προσέθηκεν ἡ κυρία καὶ ἐγέλα ἤχηρότερον. Μία πλάνη δικαστικὴ ὅπως συμβαίνει πολλάκις. . . ἅ, θὰ ἦτο νοστιμώτατον.

Ὁ Μάξιμος ἐπέζητει λέξιν τινὰ διὰ νὰ ἀρχίσῃ καὶ πάλιν τὴν ὀμιλίαν, ὅτε ἤκουσε τὸν τριγμὸν τῆς κλειδῆς καὶ σχεδὸν πάραυτα τὸν ἦχον φωνῆς ἀκαλλιεργήτου κалуύσης τὸν ὑπὲρ τῆν.

— Καὶ γώ σου λέω πῶς θὰ μ' ἔβω, ἐφώναξεν ἀπειλητικῶς.

— "Ω, Θεέ μου, ἐπιθύριζεν ἡ κυρία Σερζάν, εἶνε αὐτός, ἐχάθηκα.

Ὁ Μάξιμος φυσικῶς ἐσκέφθη πῶς νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ ἀνοιγεῖσαν καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν ἄρκτον τῶν Καρπαθίων.

Καὶ ἦτο πράγματι αὐτός, μὲ τ' ὄμμα σπινθηροβόλον καὶ τὰς τρίχας ἠνορθωμένες.

Ἐγνωρίζεν ὅτι ἡ κυρία Σερζάν ἦτο ἐκεῖ καὶ ἤρξατο νὰ τὴν ζητήσῃ διὰ τῆς βίας.

Ὁ Μάξιμος ὅμως δὲν ἐφοβήθη, ἀλλὰ θεθεῖς φραγμὸς πρὸ αὐτοῦ τὸν ἠρώτησεν:

— Τί ζητεῖτε;

Ἡ ἄρκτος ὀπισθοδρόμησε κατὰ δύο βήματα καὶ ἀπεκρίθη σκαιῶς:

— Θέλω τὴν γυναῖκα ποῦ εἶνε μέσα. Εἶνε δὲ δική μου.

— Δὲν εἶνε καμμία γυναῖκα ἐδῶ. Πή-

γαίνει στο διάβολο και αν δεν είσαι ευχαριστημένος, να και την διεύθυνσίν μου.

Ο έμμανής εκ λύσσης ζηλότυπος έλαβε το έπισκεπτήριο του Μαξίμου και είπε:

— Καλά, καλά, αύριον θα δεχθής τους μάρτυράς μου αν δεν έλθουν οι ιδικοί σου εις έμέ. Ξεύρεις που κάθομαι, αφού σήμερα τον πρώτ με κατεσκόπευες. Το έπισκεπτήριόν σου όμως δεν με άρκει. Θέλω και την γυναίκα.

— Δεν θα εισέλθης. Και αν επιμένεις σου...

Ο Μαξίμος δεν έπέρανε την φράσιν του. Η κυρία Σερζάν περιβεβλημένη την καλύπτραν και το έπικνωφόριόν της διήλθε παρ' αυτόν έσπευσμένως και έξήλθε της θύρας.

Έτρεξε μαζί της και ο άγριάνθρωπος, αφήσαντες μόνον τον παρισινόν νέον κατάπληκτον ένώπιον του υπηρέτου, έντρόμου και τούτου, φέροντος πάντοτε τας καρβίδας.

— Μα την πίστι μου, είπεν ο Μαξίμος παρηγορούμενος, έκαμε και εκείνη ό,τι έπρεπε να κάμη. Η συζήτησίς μου μ' αυτό το ζφον ήθελεν επί τέλους καταλήξει εις τους γρόνθους. Προτιμώ να φυτεύσω το σπαθί μου στα πλευρά του.

Έσπευεν εις το παράθυρον και τους είδεν αναβάντας επί τινος κουπέ, λαβόντες την διεύθυνσιν του προαστείου Μονμάρτρ.

Άλλ' αΐφνης άνεμνήσθη :

— Και το βραχιόλι! άνέκραξεν. Το πήρε μαζί της.

Ηρεύνησεν, αλλά δεν το εύρεν επί της τραπέζης, και επειδή η κυρία Σερζάν το εκράτει ανά χείρας ότε ο άγριάνθρωπος έξεδήλωσε την παρουσίαν του δια των άπειλητικών κραυγών του, ήτο πολύ πιθανόν, ότι θορυβηθείσα εκ του φόβου, το έπήρε μαζί της, αντί να το αφήση επί της τραπέζης.

Και όμως δεν ήτο τόσφ θορυβημένη, αφού είχε την έτοιμότητα του πνεύματος να ένδυθη το έπανωφόρι της και την καλύπτραν και να φύγη άμέσως δια της άνοικτής θύρας.

Άλλά, επί τέλους, δεν μ'πορεί να τα σκεφθη κανείς όλα.

Ο Μαξίμος δεν την κατηγορεί, τή έχρεώσθη μάλιστα χάριν ότι έθεσε τέρμα εις την δυσάρεστον και γελοίαν εκείνην κατάστασιν. Τουτο μόνον ώμολόγει καθ' έαυτόν, ότι είχε κάμει πολύ άτυχή εκστρατείαν.

Άπαντες οι σοφοί ύπολογισμοί του κατέληξαν να τφ προμηθεύσωσι μίαν μονομαχίαν μετ' άπαρέσκοντος προσώπου, και να του άποστερήσωσιν άντικειμένου, έφ' ου έστήριζεν όλας του τας έλπίδας περι άννακλύψως τόσων πραγμάτων.

Η μονομαχία δεν τον έτρόμαξεν. Ήτο ξιφιστής περίφημος, και ήν βέβαιος ότι θα έδιδεν ένα καλόν μάθημα εις τον κακομαθημένον εκείνον. Ηλπίζε μάλιστα ότι θα τον ηύχαριστεί πολύ και η ώραία μελαγχροινή.

— Θα προσπαθήση να μ' έπανεύρη ο-

ταν κτυπηθώ χάριν αυτής και δια να μ' ευχαριστήση δι' αυτό, θα μου φέρη το βραχιόλι πίσω.

Αι πρώται αυται σκέψεις διεκόπησαν ύπό του υπηρέτου κομίζοντος τας καρβίδας.

Ο Μαξίμος δεν ήθελε να φάγη.

— Έτελείωσα το δείπνόν μου. Δόσε μου τον λογαριασμόν, είπε περιβαλλόμενος το έπανωφόριόν του.

Ο υπηρέτης άναμένων την τοιαύτην διαταγήν τον είχε φέρει μεθ' έαυτού. Ο Μαξίμος έπλήρωσε και έξήλθε.

Έλαβεν άμαξαν σταθεμούσαν προ της θύρας του έστιατηρίου και διάταξε να τον οδηγήση εις την Λέσχην, θέλων να εύρη μάρτυρας, διότι ήλπίζεν ότι από της πρώτας ήθελον τον έξυπνήσει οι μάρτυρες του άγριανθρώπου άντιπάλου του.

Προτού φθάση, έσκέπτετο τα συμβάντα και ήπόρει πώς εκείνος ο ζηλότυπος κατώρθωσε να μάθη ότι η ώραία του έδειπνει εις του Μπρεμπάν.

— Μήπως η Βέρθα και η άλλαις έπήγαν και τον ειδοποίησαν; όχι πρώτον διότι δεν είνε κακαί, και έπειτα δεν ήξευραν που θα πάμε, αφού ουτ' έγω το ήξευρα.

Α! διάβολε, το εύρηκα. Αυτός ο άγριάνθρωπος θα μ' έγνωρίσεν εις το θέατρον. Αυτός είνε που τον ήρώτησα το πρώτ για την κυρία Σερζάν, εις την όδον Ζουφροά: ένόμισε φαίνεται πώς ήρθα στο θέατρο για να την εύρω και για να μ'ας συλλάβη μαζί μετεχειρίσθη το προαιώνιον στρατήγημα που μεταχειρίζονται όλοι οι ζηλότυποι του κόσμου.

Είπε της κυρίας πώς έπήγαγεν εις το χαρτοπζιγνιον και εκρύφθηκε κάπου σε κανένα γειτονικό καφενείο να μ'ας παραμονεύση... ή θα πλήρωσε κάποιον για να μ'ας ακολουθήση. Μ'ας είδε πώς έπήγαμεν εις το έστιατήριον. Ηλθεν απ' έξω αυτός... ή άκροϋδες δεν κρύνουν... και άμα άνοιξα το παράθυρο, έμαθε που έδειπνούσαμε και άνέβηκε επάνω μανιωδής.

Τί ζών! φαίνεται πώς είνε πολύ πλούσιος για να τον υποφέρη αυτή η γυναίκα! και αυτή φαίνεται πώς αγαπά πολύ τα χρήματα για να κάθεται να την τυραννή έτσι.

Μπα! ό,τι είνε η άλλαις είνε και αυτή. Κρίμα όμως επειδή είνε πολύ ώραία... και τόσον ώραία που άπορώ πώς δεν την έπήρε μυρωδιά κανείς. Άλλά, η αλήθεια είνε πώς την κλει εκείνος ο άγριάνθρωπος.

Τί τρελός όμως που ήμουν να φαντασθώ ότι ήτο έννοχος εις την ύπόθεσιν της κλοπής. Όταν αυτά τα πλάσματα άποφασίσουν να διακινδυνεύσουν δεν το κάμνουν για να πάρουν παληόχαρτα μόνον. Αυτή δεν θάφηνε ουτ' ένα χαρτονόμισμα στην κάσσα του θείου μου.

Φαίνεται ότι θα είνε αλήθεια ότι το έπώλησεν. Έπρεπεν όμως να έρωτήσω, σε ποιόν το έδωκε. Α! έκαμα μεγάλο λάθος. Αρχίζω να πιστεύω πώς δεν θ' άννακλύψω τίποτε.

Ταυτα συμπεραίνων ο Μαξίμος έφθασεν εις την Λέσχην.

Ήτο η ώρα, καθ' ην αι αίθουσαι ήσαν πλήρεις: η ώρα, καθ' ην συναθροίζονται άπαντες περι την έστίαν δια ν' άννακινώσωσιν άλλήλοις τα νέα της ήμέρας και κακολογήσωσι τινά.

Έξέρχονται του θεάτρου μικρόν προ του μεσονυκτίου και μέχρις ου άρχίση το βακαρά καταναλίσκουσι τον παρεμπύπτοντα χρόνον διαλεγόμενοι περι των γυναικων.

Ο άνεψιός του κυρίου Δορζέρ έσκέφθη ότι, άνναμινυόμενος εις την συνδιάλεξιν εκείνην, ίσως έμάνθανέ τι περι της μελαγχροίνης του σκέτιν.

Περι αυτής μόνον εις τον ίατρον Βιλαγώς είχεν όμιλήσει και ουτος ουδέν πλειότερον αυτής έγνωρίζεν.

Όσω και αν έξη μακράν του κόσμου πάντοτε κάποιος έξ όλων εκείνων θα την είχε συναντήσει και έδύνατο να τφ παράσχη ώφελίμους πληροφορίας. Ο Μαξίμος άλλως τε έξήτει μάρτυρας και προς αυτούς τουλάχιστον ήν ύποχρεωμένος να όμιλήση περι της κυρίας Σερζάν, αφού χάριν αυτής έγινετο η μονομαχία.

Εισήλθε και έσπευσμένως άνήλθε την κλίμακα. Άλλά προς μεγάλην του λύπην ουδένα εύρε προς δν έδύνατο να έμπιστευθί και ο όποιος να τφ χρησιμεύσει ως μάρτυς.

Ο Ούγγρος ίατρός έφθασε λίαν καταλλήλως όπως τον εξαγάγη της άμηχανίας του.

— Φίλτατε, τφ είπεν ο Μαξίμος άνευ άλλων προσιμίων, αύριον μονομαχώ. Μου κάμνετε την χάριν να έλθετε ως μάρτυς μου; Χθές δεν σ'ας έγνωρίζα αρκετά δια να άπευθυνθώ εις σ'ας, άλλ' αφ' ότου με παρουσιάσατε εις την κυρίαν Γιάλτα μου φαίνεται ότι είμεθα παλαιοί φίλοι.

— Και δεν άπατάσθε, άπεκρίθη εύμενως ο κύριος Βιλαγώς. Με ποιόν και διατί μονομαχεύτε;

— Μ' ένα ξένον, του όποιου δεν γνωρίζω τ' όνομα και χάριν μ'ας γυναικός, την όποιαν γνωρίζετε πολύ καλά... της καλλονής του σκέτιν.

— Την έπανίδατε λοιπόν;

— Ναι, απόψε εις το Ποικίλον. Την έπροσκάλεσα να δειπνήσωμεν. Έδέχθη, και ένφ έδειπνούσαμεν, ο κύριος που την προστατεύει ήθελε να εισέλθη δια της βίτας.

— Αξίολογα, έννοώ τα λοιπά. Του προσεφέρατε το έπισκεπτήριόν σας, το έλαβε και έπήρε μαζί και την ώραίαν. Καλά και έγω σ'ας στοιχηματίζω ότι δεν θα ξανακούσετε περι αυτού τί. Αυτοί οι κύριοι έρχονται στο Παρίσι δια να διασκεδάσουν και όχι να τρυπηθουν από κανένα ξίφος.

— Ναι, άλλ' αν δεν άκούσω έγω περι αυτού, θ' άκούση εκείνος περι έμου. Έννοώ να του δώσω ένα μάθημα καλής άνατροφής.

— Μπα! έγω εις την θέσιν σας θα εκαθόμουν ήσυχος. Υποθέτω ότι δεν την άγαπάτε την κυρίαν.

— "Ω! διόλου, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐὰν τὴν ἀγαπάτε, τότε τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο διαφορετικόν. Σὰς συμβουλευῶ νὰ περιμένετε νὰ ἔλθῃ αὐτὸς νὰ σὰς ζητήσῃ ἱκανοποίησιν.

— Αὐτὸ ἴσως κάμω. Ὅπωςδὴποτε ὅμως ἐπαναπαύομαι εἰς σὰς.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ διαθέσω τὸν χρόνον μου. Θὰ μένω εἰς τῆς κομῆσεως.

— Πῶς;

— Φίλτατε, ἔχω νὰ σὰς ἀναγγείλω δυσάρεστον εἰδήσιν. Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ δάσος ἡ κόμησσα, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ἀδιαθεσίας.

Ἄφ' οὗτου ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους ἔκαμιν ὅλας τὰς ἀνοησίας τοῦ κόσμου καὶ τόρα τὰ πληρώνει ὅλ' αὐτά. Ὁ περίπατος ὁ σημερινὸς μὲ τὸ ἔλκυθρον φοβοῦμαι ὅτι θὰ τῆς κοστίσῃ ἀκριβῶς.

— Τί φοβεῖσθε;

— Ναι, καμμίαν πλευρίτιδα. Διέκρινα συμπτώματα, τὰ ὁποῖα μὲ τρομάζουν. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία αἰσθάνεται ὅτι εἶνε πολὺ ἄρρωστη, διότι συνήνεσε νὰ κατακλιθῇ.

Ἦλθα λοιπὸν ἀπόψε ἐδῶ, ἐπειδὴ ἤλπίζα ὅτι θὰ σὰς συναντήσω. Μ' ἐπεφρότισε νὰ σὰς εἶπω ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ σὰς δεχθῇ αὐριον. Καί, μεταξὺ μας σὰς τὸ λέγω τοῦτο, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ γρήγορα εἰς τὸ πόδι.

— Ἄ! ἱατρὸν μὲ καταλυπεῖτε, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, εἰλικρινέστατα συγκεκινημένος. Αἰσθάνομαι διὰ τὴν κυρίαν Γιάλτα σεβαστὴν καὶ ζωηρὰν συμπάθειαν... καὶ ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἐγὼ ἴσως ἤμην ἡ ἀκουσία αἰτία.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ νὰ μὴ σὰς μέλλῃ τίποτε. Θὰ ἐξήρχετο καὶ μόνῃ τῆς, ἂν δὲν εἴσθε σεῖς ἐκεῖ. Ἄθετεῖ τὰς παραγγελίας μου καὶ μόνον τὰς ἰδιοτροπίας τῆς θεραπεύει. Συνέβη ὅ,τι κατ' ἀνάγκην ἐμελλε νὰ συμβῇ.

— Ἀλλὰ τέλος, ἱατρὸν, ἐγγυᾶσθε ὅτι θὰ τὴν σώσετε;

— Ναι, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ κάμῃ πλέον τρέλας. Τῆς εὐόστησα ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας θ' ἀναγκασθῇ νὰ μένῃ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς ἕνεκα τοῦ πυρετοῦ. Ὁ σφυγμὸς τῆς ἔχει ἐκκτὸν εἰκοσι παλμοὺς εἰς τὸ λεπτόν, φοβοῦμαι ὅμως κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν τῆς. Ἄμα δύναται νὰ κινήται θὰ θελήσῃ νὰ ἰππεύσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄλλο τι γυμνασμά καὶ ὁ Θεὸς ἤξεύρει τί θὰ συμβῇ κατόπιν.

Καὶ δὲν χρειάζεται πολὺ. Νευρικῆς καὶ ἀσθενοῦς κράσεως καθὼς εἶνε, ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις θὰ τὴν φονεύσῃ.

Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον καὶ οἱ φίλοι τῆς, καὶ εἴσθε καθὼς ἐλπίζω, ἂν θέλωσι νὰ τὴν εὐεργετήσωσι, θ' ἀποφασίσωσι νὰ μὴ τὴν βλέπουν, ἕως οὐ ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία τῆς.

— Ἐπιτρέπεται τοῦλάχιστον καθ' ἑκάστην νὰ πηγαινῶ νὰ λαμβάνω εἰδήσεις τῆς;

— Βεβαίως καὶ ἐγὼ θὰ σὰς δίδω μάλιστα, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας αὐτῆς θὰ διαμῆνω εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φρέιδλανδ.

"Ἦδη σὰς ἐγκαταλείπω. Ὑπεσχέθην εἰς τὴν κόμησσαν νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη καὶ νῦν ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἀσθεὶν μου. Χαίρετε, καὶ πιστεύσατέ με ἂν θέλετε, μὴ κρυπτηθῆτε δι' ἐκείνην τὴν γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὴν ὁποίαν ἐγὼ πταίω διότι σὰς ἐδειξα. Δὲν ἀξίζει νὰ διακινδυνεύσῃ κανεὶς τὴν ζωὴν του γι' αὐτήν.

Ὁ κύριος Βιλαγὼς ἀπῆλθεν ἀφίνων τὸν Μάξιμον λυπημένον καὶ συγκεχυμένον· τόσῳ λυπημένον, ὥστε δὲν ἐφρόντισε νὰ ζητήσῃ μάρτυρας καὶ τόσῳ συγκεχυμένον, ὥστε μετέβη εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ σκεφθῇ κατὰ μόνας περὶ τῆς νέας θέσεως, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδημιούργησαν τὰ συμβεβηκότα τῆς κρίσεως ταύτης ἡμέρας.

Τέλος τοῦ πρώτου μέρους.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσιωπος

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον συγκινητικώτατον διήγημα, μετεφράσθη ὑπὸ τῆς λογίας δεσποινίδος κ. Σοφίας Σ. Δούκα, ἵνα δημοσιευθῇ εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Μὴ δυνάμενοι ὅμως νὰ διακόψωμεν τὴν συνείδησιν τοῦ τόσῳ κινήσαντος τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν *Ἀνθρώπων τοῦ Κόσμου*, ἀνεβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ. Ἦδη προσέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὸν *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας*, ὅστις, πεποθῆμεν, οὐδὲν ἀπώλεσε τῆς ἀξίας του, ὀλίγον ἄρα δημοσιευόμενος. Σ. τ. Δ.

Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἢ τὰ Χριστούγεννα ἐν Νουριμβέργῃ.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ἡ χιῶν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπιπτε κατὰ νιφάδας, ἀλλ' ἡ ψυχρὰ νύξ διεσκέδασε τὰς νεφέλας καὶ οἱ ἀστέρες ἀπῆστραπτον ἐπὶ εὐδίου οὐρανοῦ ὑπεράνω τῶν στεγῶν, κεκαλυμμένων ὑπὸ φωλεῶν πελαργῶν τῆς ἀρχαίας καὶ ὠραίας πόλεως τῆς Νουριμβέργης. Ἦτο ἀληθῶς ὠραία χειμερινὴ νύξ καὶ μολονότι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, τὰ φῶτα ἀκόμη ἔλαμπον ὀπισθεν τῶν μικρῶν παραθυροφύλλων, καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἔκρουον ἰσχυρῶς. Ἐξ ὅλων δὲ τῶν οἰκιῶν ἐξήρχοντο ἄνδρες κεκαλυμμένοι, οἵτινες ἐβαδίζον ἐκθύμως πηδῶντες ἐπὶ τῆς χιῶνος, χωρὶς νὰ φρίνωσιν ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τοῦ φύλλου. Γυναῖκες γραταὶ στηριζόμεναι ἐπὶ βακτηρίας, μητέρες ὄδηγοῦσαι ἐκ τῆς χειρὸς τὰ τέκνα των, οἰκογένεαι εὐπόρων συνοδευόμεναι ὑπὸ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, δέσποιναι τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἀκολουθοῦμεναι ὑπὸ θαλαμηπόλων κομιζόντων τὰ ἱερὰ αὐτῶν βιβλία καὶ σπουδασταὶ ἐπιζητοῦντες ἀντικείμενον διασκεδάσεως, ἐπλήρουν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὰς χιονοσκεπεῖς τῆς Νουριμβέργης ὁδοῦ, μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο ἢ ὁ θόρυβος τῶν ἀνοιγοκλειομένων θυρῶν, οἱ γέλωτες καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῶν οἰκειῶν συνωστιζομένων ἐπὶ τῆς χιῶνος.

Ἡ λειτουργία τοῦ μεσονυκτίου εἶχε τελειώσει.

Τὸ πλῆθος βαθυμῆδὸν ἀπεσύρετο, καὶ τὰ βραδέα τῶν κωδῶνων κρούσματα καθίσταντο ἀσθενέστερα. Ὀκταετίς μόλις παιδίσκη ἐξελθοῦσα ἔκ τινος οἰκίας ἔτρεχεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, καταστᾶσαν ἔρημον μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ πλήθους. Μόνῃ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ τόσῳ μικρᾷ! Ἐν τούτοις ἀνευ φόβου ἐβάδιζε ταχέως διὰ μικρῶν βημάτων προσέχουσα μὴ πέση, καθ' ὅσον ἡ χιῶν καταπατηθεῖσα εἶχε καταστῆ σκληρὰ καὶ λίαν ὀλισθηρὰ· ἔψαλλε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, ἦν τὸ ψῦχος καθίστα τρέμουσαν, ἀρχαῖον ἄσμα, ὅπερ ἀφεώρα τοὺς Ἀγγέλους καὶ τὴν ἐντὸς τῆς φάτνης γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν Βηθλεέμ.

Αἴφνης διακόψασα τὸ ἄσμα τῆς ἀφῆκε κραυγὴν θλίψεως· ἔκυψε καὶ γονυπετῆς ἐπὶ τῆς χιῶνος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐφρίνετο ἀνασκαλίζουσα αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν τῆς, καὶ ἀναζητοῦσα τι, ὅπερ εἶχεν ἀπολέσει. Τὸ ἐζήτησεν ἐπὶ μακρόν, ἀλλ' εἰς μάτην βαρεῖς στεναγμοὶ, μεταβληθέντες κατόπιν εἰς λυγμούς, ἐπλήρωσαν τὸ ἀσθενὲς στήθος τῆς, δάκρυα θερμὰ ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν ἐπανελάμβανεν:

— Θεέ μου! ἡ ἀτυχὴς μήτηρ μου! ὁ ὀβολός μου! ὁ ἀτυχὴς ὀβολός μου! "ὦ ἀγαπητέ μοι Ἰησοῦ! βοήθησόν μοι νὰ ἀνεύρω τὸν ὀβολόν μου!

Ἀρμονία παράδοξος ἠκούσθη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς εἰς ἀπάντησιν τῆς παρακλήσεώς τῆς. Ἡ ἀθῶα παιδίσκη ἐστράφη βιαίως, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ ἄγγελόν τινα, διότι ἡ μουσικὴ αὐτῆ ὁμοιάζε πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ τῇ εἶχον διηγηθῆ περὶ τῶν ὠραίων ἐκ χρυσοῦ ἀρπῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἄγγελοι παίζουσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανοῦ θρόνου. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶδεν ἰστάμενον πρὸ τῆς μεγαλοπρεπεστέρως οἰκίας τῆς ὁδοῦ, δὲν εἶχεν οὔτε πτέρυγας λεπτάς, οὔτε ἀρπῆν χρυσοῦν, οὔτε φωτεινὸν στέφανον· ἦτο νεανίσκος μόλις δεκαπενταετῆς ἐνδεδυμένος κατὰ συρμόν, ὅστις ποσῶς δὲν ὁμοιάζε τῷ ἐγγωρίῳ, ἐφόρει περισκελίδας χρώματος φαιοῦ, μικρὸν ἐρυθρὸν σκουφον ἐπὶ τῆς στιλβούσης μακρᾶς κόμης του, καὶ βραχὴν ἐπενδύτην, μετὰ πολλῆς χάριτος ἐφορμιμένον ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐκράτει δὲ μουσικὸν ὄργανον, οὗτινος ἔθιγε τὰς χορδὰς ἀτενίζων παραθύρον τι τῆς οἰκίας εἰσέτι φωταγωγημένον. Ἡ οἰκία αὐτῆ ἀνῆκεν εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν τῆς πόλεως, ἄνωθεν δὲ τῆς θύρας καὶ ἐντὸς κοιλώματος λύχνος ἔλαμπε παρὰ τοὺς πόδας παραθέτου γεγλυμμένης ἐκ ξύλου καὶ κεκοσμημένης διὰ στέμματος χρυσοῦ καὶ πολυτίμου περιδεραίου, ὁ λύχνος αὐτὸς ἐφώτιζε τὸν νέον αἰοιδόν, ὅτε τὸ πρῶτον τὸν εἶδεν ἡ παιδίσκη.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ μανδολίνου ἐξετέλεσε συμφωνίας τινὰς, ἔψαλλε κατόπιν περιπαθέστατον ἄσμα· ἡ μικρὰ κόρη ἔκθαμβος ἀπέναντι τοῦ αἰοιδοῦ καὶ ἐνθυμουμένη ἐκ τῆς Ἰερᾶς Ἱστορίας τὸν ὄδη-

γόν ἀγγελον τοῦ νέου Τωβίου, ὅστις εἶχε τὴν παρρησίαν ἀπλοῦ ταξειδιώτου, ἐσκέφθη ὅτι ὁ αἰδὸς ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄγγελος, ἀφοῦ ἔσθη ἀκριβῶς ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς κυρίας Ἀλοΐζης Βίσγεν, ἣτις ἀπέθνησκεν ἐκ μαρασμοῦ, κυρία τόσῳ καλῇ! τόσον εὐσεβής! Ὁ καλὸς Θεὸς τῇ ἀπέστειλεν ἄγγελόν τινα ἵνα τὴν παρηγορήσῃ καὶ τῇ ὁμιλίῃ περὶ τοῦ παραδείσου. ἔνθα ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ μεταβῇ! Καὶ ἦτο τόσον ὠραῖον τὸ ἄσμα ὅπερ ἔψαλλεν! Καὶ ἔψαλλε τόσῳ καλῶς, ὥστε ἡ μικρὰ ἔμεινε ἐκστατική, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει παρόμοιον ἄσμα. Δὲν ἠννοεῖ τοὺς λόγους, ἀναμφιβόλως, διότι ὁ ἄγγελος ὠμίλει τὴν γλώσσαν τῆς Ἑδέμ.

Ἡ παιδίσκη ἠγέρθη καὶ πλήρης ἐλπίδος ἔτρεξε νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ νεαροῦ αἰδοῦ.

— Ἀγαθὲ ἄγγελε, τῷ εἶπε μὲ χεῖρας ἰκέτιδας καὶ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς, βοήθησόν μοι, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀνεύρω τὸν ὄβολόν μου! Σὲ ἰκετεύω, ἐν ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος, τὸν ὄβολόν μου!

— Τί λέγεις; τὸν ὄβολόν σου, μικρὰ μου; τὴν ἠρώτησεν ὁ αἰδὸς διὰ τόνου φωνῆς λιαν παραδόξου. Διατί μὲ ὀνομάζεις ἄγγελόν σου; Εἶμαι δυστυχῆς μουσικός ἐξ Ἰταλίας κερδίζων τὰ πρὸς ζῆν ψάλλων.

— Ἀληθῶς, ἐπανελάβε τὸ κοράσιον, εἰσέτι ἀμφιβάλλον.

— Ἀληθέστατα! πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν μου καὶ ἀπρηχόμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ διερχόμενος ἐντεῦθεν εἶδον παράθυρον φωτιζόμενον καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ εἰσαγάγῃσιν ἀκούοντές με ἄδοντα, ὡς τοῦτο πολλὰς συμβαίνει, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης κατοικοῦσι κωφοὶ καὶ βωβοί.

— Ἄ! οὐχί! ἀνέραξεν ἡ μικρὰ, ἡ κυρία ἀσθενεῖ καὶ ἐκτὸς τῆς θαλαμηπόλου, ἣτις εὐρίσκειται πλησίον τῆς, ἅπασα ἡ οἰκογένεια θὰ ἔχη μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Τότε εἰς μάτην, δὲν εἶνε οὕτω; πηγαίνω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ σύ, μικρὰ μου;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡ παιδίσκη κατελήφθη ὑπὸ θλίψεως καὶ ἐπανελάβε τοὺς θρήνους τῆς.

— Μικρὰ μου, τῇ εἶπεν ὁ νεανίσκος θωπεύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς, εἶπέ μοι τὴν αἰτίαν τῆς βαθείας θλίψεως αὐτῆς, ἵσως δυνηθῶ νὰ σὲ ἀνακουφίσω· θὰ προσπαθῶ, μικρὰ μου· λύπας ἔχει τις πάντοτε· ἐγὼ τοῦλάχιστον τὰς ἀποδιώκω ἀπ' ἐμοῦ ὅσῳ δύναμαι, καὶ πολὺ περισσότερον δὲν ἐπιθυμῶ τὰς θλίψεις τῶν ἄλλων.

Ἐγὼ δὲ δεικνύων τοὺς λευκοὺς ὀδόντας του, ἡ δὲ εὐθυμία του ἐνέπνευσε πσοαύτην ἐμπιστοσύνην, ὥστε ἡ παιδίσκη ἠσθάνθη ἀνακουφίσειν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν.

— Τὸν ὄβολόν μου, τὸν ὄβολόν μου... ἡ μήτηρ μου μοὶ τὸν ἔδωκε νὰ ἀγοράσω τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων, εἴμεθα πτωχοὶ καὶ δὲν ἀγοράζομεν συχνὰ καλὴν τροφήν, ἐνῶ διὰ τοῦ ὄβολου μου θὰ ἠδύ-

νάμην ν' ἀγοράσω ὀρεκτικὸν πλακοῦντα, ἢ ἄλλο τι καλλίτερον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θεραπεύσω τὴν πτωχὴν μου μητέρα, ἣτις εἶνε κλινήρης, ἀλλὰ τώρα ἀφοῦ ἀφῆκα τὸν ὄβολόν μου νὰ χαθῇ ἐπὶ τῆς χιόνης δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ φάγωμεν τίποτε.

— Ποῦ τὸν ἔχασες, μικρὰ μου; ἠρώτησεν ὁ νεανίσκος.

— Ἐκεῖ, εἶπεν ἡ παιδίσκη, δεικνύουσα τὸ μέρος, ἔνθα ἀνεσκάλιζε διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὴν χιόνα.

Ὁ νεανίσκος ἔκυψεν εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος νομίσματος, φροντίζων ἐπιδειξίως νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα πρὸς τὴν μικράν. Αἶφνης ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἀνηγέρθη.

— Ἰδοῦ ὁ ὄβολός σου, δὲν εἶνε αὐτός; — Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ παιδίσκη ἔξ-αλλος ἐκ χαρᾶς. Καὶ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ αἰδοῦ τὸ ἀνευρεθὲν νόμισμα τῆς.

Συνελθούσα δὲ κatóπιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ὄβολου τῆς καὶ ἀναλογισθεῖσα τὸ μάταιον τῶν ἐρευνῶν τῆς ἐπὶ τῆς χιόνης:

— Εἶνε ἀδύνατον! ἀνεφώνησεν, ἀφοῦ ἠδυνήθη ν' ἀνεύρης ἐν τῷ σκότει τὸν ὄβολόν μου, βεβαίως θὰ εἶσαι ἄγγελος!

Ὁ νεαρός Ἰταλὸς ἐγέλασεν ἐκ νέου.

— Ἄγγελος τῆς Φλωρεντίας, ὀνομαζόμενος Μάξας Νάπονι, ἐνθυμοῦ τὸ ὄνομα τοῦτο, μικρὰ μου, καὶ ἂν θέλῃς ἀναφερῆ αὐτὸ ἐνίοτε εἰς τὴν προσευχὴν σου· ὑγίαινε, ὕπαγε νὰ ἀγοράσῃς τὸ δεῖπνό σου.

— Ὅχι ἀμέσως, ἐπειδὴ πρέπει πρῶτα νὰ μεταβῶ εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ μεσονυκτίου, ἡ μήτηρ μου, μὴ δυναμένη ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς νὰ ἐξέλθῃ, μοὶ εἶπε νὰ δεηθῶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὑπὲρ αὐτῆς.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος, δός μοι τὴν χεῖρά σου καὶ ὑπάγωμεν ὁμοῦ. Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Χριστίνα Δάσση. Ἡ δὲ μήτηρ μου, κυρία Καδούλη· εἶμαι ὀρφανὴ πατρός.

— Δυστυχῆς μικρὰ! ἐγνώρισας τὸν πατέρα σου;

— Μάλιστα, μὲ ὑπερηγάπα! καὶ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν μὲ ἀπεκοίμιζεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, παρὰ τῇ ἐστία, νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ἔτι εἰς τὰς ἀγκάλας του! Τοὺς χαρακτήρας τοῦ προσώπου του, ποσῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι, διότι ἀρκετὸς ἀπὸ τοῦ θανάτου του παρηλίθε χρόνος. Συμπεραίνω ὅμως ὅτι ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα, ἀπόδειξις δὲ τούτου, ὅτι μοὶ εὐρίσκονται ἔτι πλοῦσια παιγνίδια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· τώρα οὐδεὶς πλέον μοὶ ἀγοράζει παιγνίδια!

— Δὲν εἶνε πλοῦσις ἡ μήτηρ σου;

— Ὡ! ὄχι! Κάνει ὠραία ἐργόχειρα διὰ κυρίους καὶ κυρίας, ἐξ αὐτῶν δὲ κερδίζει τὸν ἄρτον μας· ἤρριμα καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ κεντῶ, ἀλλ' ὄχι τόσῳ καλῶς, ὅταν μάθω θὰ βοηθῶ τὴν μητέρα μου, καὶ οὕτω θὰ ἀνακουφίζεται ἡ πτωχὴ ὁπότε ἀποκάμνει. Σήμερον ὅμως, ἐκτὸς τοῦ ὄβολου αὐτοῦ, δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλ-

λο, διότι ἡ πτωχὴ μου μήτηρ πρὸ μηνὸς εὐρίσκειται κλινήρης.

— Ἐχεις τοῦλάχιστον τὴν μητέρα σου! ἀπεκρίθη μετὰ πόνου ὁ νεανίας. Δὲν εἶσαι ἔρημος εἰς τὸν κόσμον, ἐνῶ ἐγὼ ὁ δυστυχῆς ἔχασα τὴν μητέρα μου μόλις ἐγεννήθη, πρὸ δύο δὲ ἐτῶν καὶ τὸν πατέρα μου· ἐμεῖνα μόνος καὶ ἔρημος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου ἄνευ ἀσύλου, ἄνευ χρημάτων· οἱ δανεισταὶ μοὶ ἀφῆρσαν τὰ πάντα, δὲν ἔχω οὐδὲν, ἐκτὸς τοῦ ἀγαπητοῦ μοι αὐτοῦ ὀργάνου καὶ τῶν ἐνδυμάτων μου. Ἐγκατέλειψα τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου καὶ περιέρχουμι τὰς διαφόρους πόλεις ἄδων, ὅπως κερδίσω τὸν ἄρτον μου. τὸ θέρος κατακλίνουμι ἐν ὑπαίθρῳ, πολλάκις δὲ καὶ αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἀκόμη, ὅταν δὲν δύναμαι νὰ πληρώσω τὴν κλίνην μου· οὐδεὶς ὅμως ἔλαβεν οἶκτον δι' ἐμέ.

» Συχνάκις κατακλίνουμι νῆστις, τὸ τοιοῦτον δὲν μὲ ἀπελπίζει, διότι ἐξοικειώθη πλεόν εἰς τὰς σκληραγωγίας τῆς δυστυχίας· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυστυχίας εὐτυχεῖς στιγμήαι. Εὐγενεῖς κυρίαὶ διδούσαι χοροὺς καὶ ἐσπερίδας μὲ εἰσαγάγουσιν ἵνα μὲ ἀκούσωσι· πολλάκις διῆλθον ἐβδομάδας ὀλοκλήρους εἰς ἐπικύλιε καλῶς τρεφόμενος καὶ πολλῶν ἀπολαμβάνων περιποιήσεων, ἀνεχώρουν δὲ μὲ τὸ βελάντιον πλήρες καὶ μίαν νέαν ἐνδυμασίαν· ἀλλ' ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶμαι καὶ πλούσιος· ὑπάρχουσιν ὅμως ἰκανὰ μέσα πρὸς ἀπόκτησιν τούτου. Ὅταν ὅμως ψάλλω καθ' ὄδον καὶ οἱ πτωχοὶ ἴστανται νὰ μὲ ἀκούσωσι, δὲν δύνανται οἱ δυστυχεῖς νὰ μὲ πληρώσωσι, δὲν ἔχει οὕτω; Τότε τούναντίον ἐγὼ δίδω εἰς αὐτούς.

Ἡ μικρὰ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς σημεῖον ἀποδοχῆς.

Ἐπειτα συνέχεια.

ΣΟΦΙΑ Σ. ΔΟΥΚΑ

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι: στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν καὶ τροποποιηθὲν συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ὑψηροῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. *Αργ. Δ. Καλλιθωκά*. Α' Τεύχος:

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ *A. Lutaud* — πρόην Ιατροῦ τοῦ Γαλλικοῦ Νοσοκομείου τοῦ Λονδίνου κτλ. — πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν *ἀντὶ λεπτῶν 50*, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται *ἀντὶ λ. 60*.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῳ ἩΜῶΝ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1888

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξ-ὀφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκέδες ἐκ μιᾶς ὀκάς καὶ 70 δρακμίων πωλεῖται ἄντι *δρ. 4. 25*, ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».